

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **J. S. Autodoprava**, zastoupeného Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, Budějovická 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2015 č.j. 11493/2015-900000-304.5, ve věci úroku z prodlení,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2015 č.j. 11493/2015-900000-304.5, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 8.9.2014 č.j. 85507/2014-570000-31, kterým byl žalobci vyměřen úrok z prodlení.

Žalobce v podané žalobě namítl:

- 1) Odůvodnění platebního výměru je nedostatečné, neboť absentuje konkrétní vylíčení rozhodných skutečností, na jejichž základě bylo vyvozeno porušení povinnosti a vznik prodlení žalobce. Žalovaný vyslovil souhlas s tím, že odůvodnění je velmi stručné, přesto dospěl v napadeném rozhodnutí k nesprávnému závěru, že nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí

byly odstraněny napadeným rozhodnutím o odvolání. Podle žalobce žalovaný nemůže nedostatek prvostupňového rozhodnutí odstranit pouhým podrobnějším popisem.

- 2) Prvoinstanční ani druhoinstanční správní orgán neuvádějí skutečnosti osvědčující vznik platební povinnosti, když žalobce má za to, že mu taková povinnost nevznikla a do žádného prodlení se nikdy nedostal. Je pravdou, že dne 11.8.2014 podal žalobce opožděné přiznání ke spotřební dani, to však učinil pod tlakem na výzvu správního orgánu I. stupně, kdy tímto jednáním chtěl zamezit vzniku oprávnění správního orgánu k uložení sankce za nesplnění povinnosti. Žalobce již dříve brojil proti povinnosti platit spotřební daň, neboť výrobky, se kterými v rámci svého podnikání nakládá, již byly zdaněny dodavateli na území ČR. Postup celního úřadu je od počátku nezákonný a jednalo by se o duplicitní zdanění. Proto také správní orgán I. stupně neoprávněně vydal zajišťovací příkaz, na jehož základě došlo k uhrazení exekucí z účtu žalobce za účelem úhrady daně. Z této skutečnosti pak správní orgány obou stupňů vyvozují předmětné prodlení. V odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl žalovaný k nesprávnému závěru, že vznik prodlení je dostatečně prokázán. Žalobce dále uvedl, že pokud je nezákonně uložena daňová platební povinnost, pak nemohou být na jejím základě uloženy oprávněné sankce v podobě úroků z prodlení.
- 3) Žalovaný učinil nesprávný závěr v otázce výpočtu úroku z prodlení, kdy námitku žalobce proti tomuto výpočtu označil za nedůvodnou. Pokud by oprávněnost úroku z prodlení byla dána, bylo by zapotřebí jeho výši stanovit způsobem výpočtu v souladu s ust. § 252 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen daňový řád). Popis způsobu výpočtu žalobce uvedl již v podaném odvolání, přičemž sám dospěl k výsledné částce 6.975,90 Kč. Závěr žalovaného o nemožnosti tento výpočet verifikovat a porovnat jeho správnost s dopadající právní úpravou žalobce považuje za lichý. Žalovaný nesprávně posoudil tvrzené skutečnosti a nesprávně vypořádal tuto odvolací námitku.

Žalovaný ve vyjádření uvedl:

- K žalobnímu bodu 1): s námitkami nedostatečného odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí se žalovaný vypořádal v bodech [11] a [12] žalobou napadeného rozhodnutí, na něž plně odkázal. Dále zdůraznil, že otázkou toho, jak se žalobce dostal do prodlení se zaplacením, žalovanému nepřísluší se zabývat. Předmětem řízení je objektivní fakt, že v období od 7.5.2014 do 15.8.2014, tj. po dobu 101 dnů, nebyla splatná částka spotřební daně z minerálních olejů ve výši 313.170,- Kč uhrazena a žalobce byla v prodlení se zaplacením. Za toto období je správce daně povinen vyměřit úrok z prodlení, což také učinil.
- K žalobnímu bodu 2): ve fázi placení daní nelze důvodně vznášet námitky nesprávnosti či nezákonnosti vykonatelného a pravomocného platebního výměru na spotřební daň z minerálních olejů (č.j. 77340/2014-570000-31), k níž sám žalobce podal dne 11.8.2014 opožděné daňové přiznání. Jedná se o nepřipadnou námitku, která mohla být předmětem řízení, v němž bylo rozhodnuto o vyměření předmětné daně. Žalovaný poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 11.5.2005, č.j. 1 Afs 137/2004 a ze dne 4.4.2013 č.j. 7 Afs 51/2012-42.
- K žalobnímu bodu 3): námitku nesprávného výpočtu úroku z prodlení žalobce vznesl již v odvolacím řízení a žalovaný se s ní vypořádal jako s nedůvodnou v bodech [13] až [17] napadeného rozhodnutí, na něž plně odkázal. Žalobce v podaném

odvolání ani v žalobě neuvedl, jakým způsobem dospěl k částce 6.975,90 Kč, tj. jakého výpočtového vzorce či jiné metody použil, aby úrok z prodlení vypočetl. Žalovaný pak vzorec výpočtu uvedl v napadeném rozhodnutí včetně dosazení příslušných hodnot a provedení výpočtu, čímž zjistil, že správcem předepsaný úrok z prodlení ve výši 12.176,- Kč je shodný. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce na základě výzvy správce daně I. stupně ze dne 7.8.2014 podal dne 11.8.2014 daňové přiznání ke spotřební dani z minerálních olejů, na jehož základě byl správcem daně vydán platební výměr ze dne 13.8.2014 č.j. 77340/2014-570000-31, jímž byla žalobci vyměřena spotřební daň z minerálních olejů ve výši 313.170,- Kč. Dne 8.9.2014 správce daně pod č.j. 85507/2014-570000-31 vydal platební výměr na úrok z prodlení, jímž žalobci vyměřil úrok z prodlení úhrady daně ve výši 12.176,- Kč. V odůvodnění správce daně uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno z důvodu nesplnění platební povinnosti specifikované ve výroku tohoto výměru, tj. splatné spotřební daně, vyměřené rozhodnutím ze dne 13.8.2014 č.j. 77340/2014-570000-31 se splatností dne 29.4.2014. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadením rozhodnutím žalovaného.

V prvním žalobním bodě žalobce namítl nesprávnost názoru žalovaného, že nedostatečné odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně lze odstranit v rámci odvolacího řízení. Krajský soud tento žalobní bod neshledal důvodným, a to s ohledem na ustálenou judikaturu správních soudů, podle které se správní řízení posuzuje v zásadě jako jeden celek, což znamená, že dílčí vady rozhodnutí prvního stupně lze zpravidla odstranit v odvolacím řízení (např. rozsudky NSS č.j. 7 As 72/2006-167, č.j. 1 Afs 88/2009-48, č.j. 4 Ads 104/2010-76, č.j. 1 Afs 16/2011-55 nebo č.j. 8 As 83/2014-43). V posuzované věci neshledal krajský soud žádné důvody skutkové ani právní, pro které by se měl od uvedené zásady odchýlit. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl všechny rozhodné skutečnosti, tj. jakého rozhodnutí a úhrady jaké splatné částky se předpis úroku týká, za jaké období je úrok předepisován, podle jakého zákonného ustanovení je předepisován a v jaké výši. Splněny byly také zákonné náležitosti týkající se určení bankovního účtu, na který má být úrok uhrazen, označení banky a dalších platebních náležitostí. Další bližší odůvodnění provedl žalovaný na straně 3 až 4 napadeného rozhodnutí včetně uvedení vzorce pro výpočet úroku z prodlení a provedení vlastního výpočtu. Soud uzavírá, že žalovaný postupoval v souladu s platnou právní úpravou a ustálenou judikaturou, a proto tento žalobní bod neshledal důvodným.

V druhém žalobním bodě žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí o uložení povinnosti platit spotřební daň. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že v řízení o vyměření úroku z prodlení není namístě posuzovat věcně pravomocné rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena daňová povinnost. Žalovaný rovněž přílehavě poukázal na judikaturu NSS k této právní otázce, podle níž přezkoumával-li žalovaný rozhodnutí, kterým byl žalobci sdělen předpis penále, zjišťuje toliko, zda existuje

rozhodnutí, kterým byla povinnost hradit dlužnou částku žalobci řádně sdělena, zda skutečně žalobce svou platební povinnost nesplnil ve lhůtě stanovené v tomto rozhodnutí a zda se penále počítá v souladu s platnou právní úpravou. Ve stejném rozsahu pak postupuje při přezkumu rozhodnutí soud (srov. rozsudek NSS ze dne 11.5.2005 č.j. 1 Afs 137/2004-62). Na základě uvedeného dospěl soud také ve vztahu k tomuto žalobnímu bodu k závěru o jeho nedůvodnosti, když považuje za nezpochybnitelné, že v rámci řízení o přezkumu rozhodnutí, jímž byl žalobci vyměřen úrok z prodlení, nelze věcně přezkoumávat pravomocné rozhodnutí o uložení daňové povinnosti.

V posledním žalobním bodě žalobce zpochybnil správnost výpočtu, když zdůraznil, že ten je třeba provést v souladu s ust. § 252 odst. 2 daňového řádu a že považuje za nesprávný závěr žalovaného, že nemůže verifikovat výpočet žalobce uvedený v odvolání, jímž dospěl k odlišné částce než správce daně, a to k částce 6.975,90 Kč. Žalovaný v napadeném rozhodnutí detailně rozvedl výpočet úroku, a to jednak citací právní normy, podle které se výpočet provádí, dále uvedením vzorce pro výpočet a následně provedeným výpočtem. V další části rozhodnutí se pak žalovaný vypořádal s odvolací námitkou žalobce, který dospěl k jiné částce výpočtu úroku, a to 6.975,90 Kč tím, že žalovaný není schopen verifikovat tento výpočet a porovnat jeho správnost s právní úpravou. Krajský soud porovnal ust. § 252 odst. 2 s výpočtem úroku provedeným žalovaným v napadeném rozhodnutí a má za to, že výsledná částka, která je shodná s úrokem vyměřeným správcem daně I. stupně, je v souladu se zákonnou úpravou. Jelikož žalobce ani v podané žalobě nespecifikoval způsob výpočtu, jímž dospěl k výrazně nižší částce 6.975,90 Kč, dospěl soud k závěru, že tímto kusým a blíže neodůvodněným žalobním tvrzením žalobce nezpochybnil správnost výpočtu provedeného správními orgány obou stupňů, a proto ani poslední žalobní bod důvodným neshledal.

Jelikož krajský soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, žalobu pro její nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.). V řízení bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly soudním řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 2. února 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu